

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 67

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 31 ianuarie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE SENATULUI			
3.	— Decizie privind convocarea Senatului în sesiune ordinară	2	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.076 din 13 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a), art. 7, 8, 9 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	2–6	10.	— Ordonanță pentru modificarea art. 11 ⁵ din Ordonanța Guvernului nr. 83/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru eliberarea și evidența pașapoartelor simple și serviciilor publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor
Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 124 din Codul penal	6–10	31.	— Hotărâre privind revocarea și numirea unui membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
2.	— Ordonanță de urgență pentru completarea art. 362 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	10	
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		6.	— Ordin al ministrului afacerilor interne pentru modificarea art. 3 din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 4/2013 privind stabilirea procedurii de efectuare a plății sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului Ministerului Afacerilor Interne, devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2013
		128.	— Ordin al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, privind prospectele de emisiune a certificatelor de trezorerie cu discount și a obligațiunilor de stat de tip benchmark aferente lunii februarie 2013

DECIZII ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

DECIZIE**privind convocarea Senatului în sesiune ordinară**

În temeiul prevederilor art. 66 alin. (1) și (3) din Constituția României, republicată, și ale art. 80 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Senatului d e c i d e:

Articol unic. — Se convoacă Senatul în prima sesiune ordinară a anului 2013, în ziua de 4 februarie 2013, ora 16,00.

PREȘEDINTELE SENATULUI
GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 29 ianuarie 2013.
Nr. 3.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.076

din 13 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a), art. 7, 8, 9 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 7, 8, 9 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Gheorghe Boghiu în Dosarul nr. 11.076/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.315D/2012.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihai Ionescu, cu delegație depusă la dosar, lipsind autorul excepției, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate și arată că se impune menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în materie. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 1.607 din 15 decembrie 2011, precum și la opinia concurentă a doamnei judecător Ineta Ziemele formulată la Hotărârea din 19 iulie 2011 pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Jarnea împotriva României*, prin care s-a arătat că, odată încheiată documentarea clară a regimului anterior, statul are obligația de a administra corespunzător și de a conserva efectiv arhivele fostelor servicii de securitate pentru a permite societății să avanseze, odată încheiată documentarea clară a regimului anterior.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 3.278 din 16 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 11.076/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția**

a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. a), art. 7, 8, 9 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Gheorghe Bogiu într-o cauză având ca obiect constatarea calității acestuia de lucrător al Securității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia formulează atât critici ce vizează constituționalitatea extrinsecă a dispozițiilor criticate, cât și critici referitoare la constituționalitatea intrinsecă.

Din punct de vedere extrinsec, se arată că domeniul de reglementare contestat ca fiind neconstituțional nu este prevăzut la art. 73 din Constituție, motiv pentru care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu ar fi trebuit aprobată printr-o lege organică, așa cum este Legea nr. 293/2008.

În susținerea neconstituționalității intrinseci, se arată, în esență, că prevederile legale criticate au menirea de a crea un „venin neconstituțional”, care dă naștere unor dispute și tensiuni generatoare de conflicte în societate. Se mai susține că acestea încalcă exigențele constituționale ale art. 116, deoarece în cazul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (CNSAS) se păstrează, în continuare, atât caracterul de organ de specialitate, autoritate administrativă autonomă, cât și cel de organ cvasi-judecătoresc, fiind astfel plasat în afara dispozițiilor constituționale. Se arată, de asemenea, că scopul acestor reglementări trebuie tratat științific și istoric, iar actele de încălcare a libertății unor persoane trebuie analizate prin prisma reglementărilor aplicabile acelor timpuri, ținând cont de legislația și obiectivele sociale. Activitățile din trecut au fost desfășurate conform sistemului constituțional de la acea dată, atribuțiile de serviciu au rezultat din lege, iar ordinele militare primite conform regulamentelor în vigoare au fost îndeplinite pentru aplicarea legii, și nu în nume personal. Totodată, se susține că utilizarea unor termeni precum „poliție politică”, ca, de altfel, întregul conținut al definițiilor și textelor din aceste reglementări incită la sancțiuni colective și, prin urmare, sunt neconstituționale.

Se mai arată că etichetarea unei persoane cu apelativul „terorist împotriva cetățenilor țării” și afișarea pe internet a unor înscrisuri cu conținut asemănător afectează grav valorile apărute de Legea fundamentală, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Declarația Universală a Drepturilor Omului. Faptul de a publica în mass-media și pe internet numele unor militari confirmă că măsura are caracter represiv și afectează viața de familie și demnitatea umană, fără ca persoanele în cauză să se poată apăra în vreun fel. Pe de altă parte, se susține că includerea în sfera persoanelor vizate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a tuturor categoriilor profesionale sau a persoanelor ce ocupă anumite funcții determină izolarea acestora, îndepărtarea din profesii și funcții, aspect ce contravine art. 21 alin. (4) și art. 126 alin. (6) din Constituție. Se mai arată că textele criticate mențin atribuțiile CNSAS de anchetă și de apreciere juridică cu aplicarea de măsuri colective și de necenzurate de instanța judecătorească și că aceste texte încalcă principiul prezumției de nevinovăție și instituie răspunderea morală și juridică colectivă, iar fapte sau acte de apărare ale statului sunt catalogate ca fiind defăimătoare. Autorul susține, de asemenea, că încadrarea situațiilor juridice conform reglementării contestate înseamnă încălcarea principiului neretroactivității legii, iar faptul că o parte din cetățenii României și, mai ales, militarii din fostele sau actualele servicii de informații sunt condamnați prin apelativul „terorist împotriva cetățenilor țării” contravine dispozițiilor constituționale

și internaționale privind egalitatea în drepturi. Pe de altă parte, se opinează că textele invocate ca fiind neconstituționale reprezintă o tortură psihică la adresa oricărui militar, echivalentă cu un tratament inuman și degradant, contrar art. 22 din Constituție. În același timp, se susține încălcarea art. 26 alin. (2) din Constituție, deoarece apărarea ordinii publice sau a bunelor moravuri reprezintă funcții ale statului, care se exercită prin organe, structuri, instituții și persoane, folosind mijloace și metode specifice, care nu pot fi considerate acte de terorism împotriva cetățenilor țării. Se mai arată că reglementările invocate încalcă și dreptul la opinie, spiritul de toleranță și de respect reciproc, prevăzut de art. 29 alin. (1) și (2) din Constituție și, în același timp, incită la defăimarea țării, la ura națională, discriminare și violență publică, contrare bunelor moravuri, care lezează demnitatea, onoarea, viața particulară și propria imagine. Se arată, totodată, că activitățile militare de apărare și cele privind asigurarea siguranței naționale conduc la anumite restrângeri ale unor drepturi sau libertăți, fără a putea fi considerate însă contrare art. 53 din Constituție. Se mai arată că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 și prin Legea nr. 293/2008 sunt restrânse în mod subiectiv drepturi fundamentale ale unor categorii de persoane, și anume militarii care au activat în servicii de informații, siguranță, protecție sau securitate a statului. În aceste condiții nu există o justificare rezonabilă pentru reglementările criticate, care, indirect, influențează negativ accesul la muncă și la diverse funcții publice sau profesii. Totodată, sunt încălcate în mod subiectiv și nejustificat drepturi politice și civile ale militarilor forțelor armate ale României, care au activat înainte de 1990: dreptul de a fi ales sau numit în funcție, în condiții de egalitate, precum și protecția împotriva discriminării pentru opiniile exprimate, inclusiv cele politice. În plus, se susține că normele lege criticate nu sunt explicite, precise și necesare în această formă într-un stat de drept, democratic. Se mai susține că dispozițiile criticate cuprind reglementări încărcate de subiectivism, generice, prin care este exclusă prezumția de nevinovăție a militarilor, se creează discriminări cu privire la dreptul la muncă și se încalcă dreptul la apărare. Se instituie o adevărată sancțiune colectivă de calomniere și stigmatizare, aspect care generează o culpabilizare generală și globală, fără a fi luat în considerare dreptul statului de a lua măsuri necesare și de protecție utile securității naționale și apărării drepturilor colective. Simpla apartenență la o structură militară a unei persoane constituie, în concepția legislativă criticată, o prezumție absolută de vinovăție colectivă, indiferent de modul cum s-a acționat în serviciul ori funcția deținută. În fine, se susține că, în raport de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, nici conținutul, nici contextul istoric și nici experiența României nu justifică necesitatea unei ingerințe de genul celor promovate în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 și în Legea nr. 293/2008.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate e neîntemeiată, deoarece prevederile legale a căror constituționalitate este criticată nu aduc atingere, în substanța acestora, dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 15, 16, 21, 22, 23, 30, 53, 54, 55, 57 și 126 din Constituție. Este invocată, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, Decizia nr. 1.502 din 10 noiembrie 2009, Decizia nr. 815 din 19 mai 2009 și Decizia nr. 1.512 din 17 noiembrie 2009.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul susține că textele criticate sunt constituționale, arătând că scopul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 este acela de cunoaștere a istoriei recente, cunoaștere ce constituie o prioritate pentru societatea românească, și că normele de procedură reglementate prin această ordonanță, astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 răspund cerințelor constituționale și celor instituite prin normele europene în materie.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și își menține punctele de vedere care au fost reținute în deciziile Curții Constituționale nr. 1.476 din 10 noiembrie 2009, nr. 1.483 din 10 noiembrie 2009, nr. 1.512 din 17 noiembrie 2009, nr. 1.609 din 26 noiembrie 2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 lit. a), art. 7, 8, 9 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 2 lit. a): „În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) *lucrător al Securității* — orice persoană care, având calitatea de ofițer sau de subofițer al Securității sau al Miliției cu atribuții pe linie de Securitate, inclusiv ofițer acoperit, în perioada 1945—1989, a desfășurat activități prin care a suprimat sau a îngăduit drepturi și libertăți fundamentale ale omului;”;

— Art. 7: „(1) În baza verificărilor prevăzute la art. 6 alin. (1), direcția de specialitate întocmește o notă de constatare cu privire la existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia pentru persoana care a făcut obiectul verificării.

(2) *Nota de constatare se înaintează Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, însoțită de întreaga documentație care a stat la baza întocmirii ei, precum și de avizul Direcției juridice din cadrul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.*

(3) *Nota de constatare a calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia cuprinde: numele, prenumele, numele conspirativ, acolo unde există, ale persoanei verificate, perioada activității în cadrul Securității sau a colaborării cu aceasta, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, precum și lista documentelor pe baza cărora a fost emisă.”;*

— Art. 8: „Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității ia în discuție nota de constatare și, după caz:

a) *aprobă nota de constatare și dispune Direcției juridice introducerea unei acțiuni în constatare a calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia;*

b) *infirmă nota de constatare și dispune Direcției juridice eliberarea unei adeverințe din care să rezulte că persoana verificată nu a avut calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia.”;*

— Art. 9: „În cazul în care din nota de constatare rezultă că nu există date sau documente privind calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia pentru persoana care a făcut obiectul verificării, Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității dispune eliberarea unei adeverințe în acest sens.”;

— Art. 11: „(1) *Acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia se introduce la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, fiind scutită de taxă de timbru.*

(2) *Hotărârea Curții de Apel București poate fi atacată cu recurs, în condițiile legii.*

(3) *La dosarul cauzei se depun copii certificate de pe documentele aflate în arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, documentele originale putând fi consultate la arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.”.*

Se susține, în esență, că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept, democratic și social, și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 4 privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 15 privind universalitatea, art. 16 alin. (1)—(3) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1), (3) și (4) privind accesul liber la justiție și jurisdicțiile speciale administrative, art. 22 alin. (2) privind interzicerea torturii și a oricărei pedepse sau tratament inuman ori degradant, art. 23 privind libertatea individuală, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 26 alin. (2) privind dreptul persoanei fizice de a dispune de ea însăși, art. 29 alin. (1) și (2) privind libertatea gândirii și a opiniilor, libertatea credințelor religioase, precum și a conștiinței, art. 30 alin. (6) și (7) privind limitele libertății de exprimare, art. 31 alin. (3) privind limitele dreptului la informare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 54 privind fidelitatea față de țară, art. 55 privind apărarea țării, art. 73 alin. (3) privind domeniile de reglementare prin lege organică, art. 116 privind structura administrației publice centrale de specialitate, art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, și art. 126 alin. (5) privind interzicerea înființării de instanțe extraordinare. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 5 alin. (1) lit. c) privind unul dintre cazurile în care este permisă, potrivit căilor legale, lipsirea de libertate, art. 7 alin. (2) — *Nicio pedeapsă fără lege*, art. 8 alin. (2) privind limitele dreptului la respectarea vieții private și de familie, art. 9 alin. (2) privind restrângerea libertății de gândire, de conștiință și de religie, art. 10 alin. (2) privind limitele libertății de exprimare, art. 14 — *Interzicerea discriminării* și art. 15 — *Derogarea în caz de stare de urgență*, cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se consideră a fi încălcare și dispozițiile art. 2 alin. (1) privind interzicerea discriminării, ale art. 3 privind dreptul la viață, la libertate și la securitatea persoanei, ale art. 5 privind interzicerea torturii, pedepselor sau tratamentelor crude, inumane sau degradante, ale art. 7 privind egalitatea în fața legii, ale art. 19—21 privind dreptul la libertatea opiniilor și exprimării, dreptul la libertatea de întrunire și de asociere pașnică și dreptul de a lua parte la conducerea treburilor publice ale țării sale și dreptul de acces egal la funcțiile publice din țara sa, prevederi cuprinse în Declarația Universală a Drepturilor Omului. De asemenea, se invocă și nerespectarea unor dispoziții din alte acte juridice internaționale, precum: art. 19 și art. 25 din Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 2 și art. 4 din Convenția nr. 111/1958 a Organizației Internaționale a Muncii privind discriminarea în domeniul forței

de muncă și exercitării profesiei și ale art. 1 și art. 2 din Convenția nr. 122/1964 a Organizației Internaționale a Muncii privind politica de ocupare a forței de muncă, precum și art. E din partea a IV-a a Cartei sociale europene, revizuită. În susținerea neconstituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, se face referire și la Decizia Curții Constituționale nr. 820 din 7 iunie 2010 și la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului, din 3 februarie 2005, pronunțată în Cauza *Partidul Comuniștilor (Nepecești) și Ungureanu împotriva României*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat cu privire la constituționalitatea textelor criticate, prin raportare la aceleași critici prin Decizia nr. 962 din 20 noiembrie 2012, nepublicată*) în Monitorul Oficial al României până la data pronunțării prezentei decizii, prin care, cu privire la pretinsa neconstituționalitate extrinsecă a Legii nr. 293/2008, în raport cu dispozițiile art. 73 alin. (3) din Constituție, a reținut că exigența reglementării prin lege organică există atât în cazul domeniilor prevăzute expres de art. 73 alin. (3) lit. a)–s) din Constituție, precum și în cazul celorlalte domenii pentru care în Constituție se prevede adoptarea de legi organice, potrivit dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. t). Unul dintre aceste domenii îl constituie înființarea autorităților administrative autonome, astfel cum prevede art. 117 alin. (3) din Constituție. Așa fiind, Curtea a constatat că prin Legea nr. 293/2008 a fost aprobată cu modificări și completări Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, act normativ al cărui obiect de reglementare îl constituie instituirea regulilor privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și funcționarea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, aflată sub controlul Parlamentului.

În aceste condiții, Curtea a constatat că, potrivit obiectului și conținutului său, legea supusă controlului de constituționalitate face parte din categoria legilor organice, fiind în concordanță cu dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. t) din Legea fundamentală.

Prin aceeași decizie, examinând celelalte critici de neconstituționalitate, Curtea a constatat că s-a mai pronunțat în numeroase cazuri cu privire la textele criticate, constatând că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate de autorul excepției.

Astfel, Curtea a reținut, ca apreciere generală, că, față de Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, declarată neconstituțională prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a produs o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor în legătură cu care s-a constatat că sunt colaboratori sau lucrători ai Securității. Curtea a statuat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a persoanelor care au participat la activitatea de poliție politică comunistă, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

Totodată, Curtea a observat că, urmărind să înlăture orice echivoc de natură să genereze interpretări speculative, susceptibile de a aduce atingere onoarei și demnității persoanei, legiuitorul a înțeles să dedice întregul articol 2 din ordonanța de

urgență definirii termenilor cu care aceasta operează (a se vedea Decizia nr. 1.074 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din 14 octombrie 2009).

Curtea a mai reținut că stabilirea elementelor care trebuie întrunite pentru ca o persoană să fie calificată de instanța judecătorească drept lucrător sau colaborator al Securității nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii, de vreme ce efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a reglementării legale, fără a angaja răspunderea juridică (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.512 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 12 ianuarie 2010, și Decizia nr. 127 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 9 martie 2010).

Totodată, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a realizat o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, a cărei existență se întemeiază pe dispozițiile art. 116 alin. (2) și art. 117 alin. (3) din Legea fundamentală. Această autoritate este lipsită de atribuții jurisdicționale, iar actele sale privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată.

Așadar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau colaborator al acesteia este introdusă la o instanță de judecată a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură să plaseze Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității în afara cadrului constituțional și să confere acestuia rolul de instanță extraordinară (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009, și Decizia nr. 530 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009).

În cadrul acțiunii în constatare promovate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, pârâtul nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.415 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 28 noiembrie 2011).

De asemenea, legitimarea procesuală a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a introduce cererea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității izvorăște din înseși prevederile legale care reglementează activitatea de deconspirare a Securității și se justifică prin interesul general pe care, în actualul context istoric, societatea românească îl manifestă față de consemnarea publică a celor care au fost lucrători sau colaboratori ai Securității. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că acțiunile promovate de Consiliu nu tind la obținerea unei condamnări judiciare, consecința acestora rezumându-se la simpla aducere la cunoștința publică a soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești (a se vedea Decizia nr. 1.380 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2011).

În ceea ce privește susținerea privind încălcarea principiului egalității în drepturi, Curtea a constatat că prevederile de lege criticate nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabile tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei (a se vedea Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, precitată).

*) Decizia nr. 962 din 20 noiembrie 2012 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 30 ianuarie 2013.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 26 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut că normele supuse controlului de constituționalitate asigură un raport rezonabil de proporționalitate între interesele concurente implicate, precum și un just echilibru între respectarea dreptului la viață intimă, familială și privată, pe de o parte, și a dreptului la informație, pe de altă parte, fiind create premisele valorificării acestor drepturi în concordanță cu exigențele proprii unui stat de drept (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 211 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 29 mai 2012).

În fine, Curtea a constatat că prevederile legale criticate privind promovarea unei acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, pe calea contenciosului administrativ, nu vizează controlul judecătoresc al unor acte de comandament cu caracter militar. Controlul

legalității sau temeiniciei unor astfel de acte excedează cadrului normativ al ordonanței de urgență criticate, obiectul de reglementare al acesteia fiind în mod univoc menționat, și anume „accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității” (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 219 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 24 aprilie 2012).

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de cele arătate, Curtea constată că dispozitivul și considerentele Deciziei nr. 820 din 7 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 23 iunie 2010, la care autorul face trimitere, nu au incidență în cauză, nevizând ipotezele normative ale textelor criticate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a), art. 7, 8, 9 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Gheorghe Boghiu în Dosarul nr. 11.076/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.092

din 18 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 124 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 124 din Codul penal, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.441D/2012.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, doamna consilier Ecaterina Mirea, cu delegație la dosar. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Avocatului Poporului, care pune concluzii de admitere a excepției astfel formulate și de constatare a neconstituționalității prevederilor art. 124 din Codul penal în măsura în care se aplică și cauzelor începute sub vechea reglementare. În acest sens reia argumentele menționate în actul de sesizare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece prescripția este o instituție de drept penal substanțial susceptibilă, în acord cu art. 15 alin. (2) din Constituție, de aplicarea legii penale mai favorabile. Consideră că nu poate exista vreun magistrat care să își imagineze o aplicare a textului criticat în dezacord cu art. 13 din Codul penal. Totodată arată că persoanele aflate în situații juridice identice, respectiv cele care au comis fapte la aceeași dată, vor beneficia de legea penală mai favorabilă indiferent de momentul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Adresa nr. 10.572 din 30 octombrie 2012, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 6.077 din 30 octombrie 2012, în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție și art. 32 din Legea nr. 47/1992 **Avocatul Poporului a sesizat direct Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 124 din Codul penal.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate Avocatul Poporului susține că dispozițiile legale atacate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 15 alin. (2) referitor la principiul aplicării legii penale mai favorabile. Astfel, tratamentul juridic al persoanelor care se află într-o procedură judiciară nu este justificat de situația diferită în care s-ar afla aceștia, ci de celeritatea soluționării cauzei. Un astfel de criteriu exterior conduitei persoanei interesate este în contradicție cu principiul egalității în fața legii al cetățenilor, conform căruia la situații egale tratamentul juridic aplicat nu poate fi diferit. Astfel, persoanele care au avut șansa să se găsească sub imperiul art. 124 anterior modificării, când **termenul de prescripție prevăzut în art. 122 era depășit cu încă jumătate**, s-au aflat într-o situație net favorabilă, dar discriminatorie față de persoanele care au avut neșansa să aibă termenul de prescripție specială pe reglementarea veche împlinit dar, ca efect al prelungirii acestui termen prin Legea nr. 63/2012, să nu mai opereze pentru că procedura judiciară la care era supus este finalizată prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești, după intrarea în vigoare a acestui act normativ. Instituirea acestui tratament diferit în funcție de momentul în care instanța de judecată a soluționat cauza nu are, în opinia Avocatului Poporului, o justificare obiectivă și rezonabilă. Așa fiind, un astfel de tratament juridic afectează drepturile învinuților sau inculpaților față de care nu s-a pronunțat deja o hotărâre judecătorească, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 63/2012, fiind discriminați în raport cu cei pentru care s-au finalizat procedurile judiciare printr-o hotărâre judecătorească, până la intrarea în vigoare a legii menționate, cu toate că ambele categorii se află în aceeași situație juridică, fiind cercetați pentru infracțiuni comise în aceeași perioadă. Spre exemplu, în cazul a 2 coautori, este posibil ca unul să fie condamnat printr-o hotărâre judecătorească până la data publicării Legii nr. 63/2012 în Monitorul Oficial al României, Partea I, și să beneficieze astfel de termenul de prescripție special redus; celălalt coautor, nefiind condamnat, din varii motive, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, nu va putea beneficia de acest privilegiu conferit de lege, ceea ce conduce la o inegalitate de tratament juridic.

În concluzie, prin modificarea termenului de prescripție specială s-a creat o discriminare între învinuții sau inculpații cercetați pentru aceleași infracțiuni, săvârșite în aceeași perioadă, și care, deși se găsesc în situații obiectiv identice, beneficiază de un tratament juridic diferit, ceea ce contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

În ce privește afectarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2), Avocatul Poporului arată următoarele:

Având în vedere că dispozițiile art. 124 din Codul penal sunt de imediată aplicare, este evident că acestea sunt mai puțin favorabile atât timp cât, anterior soluționării definitive a unei cauze, termenul de prescripție specială era la jumătate decât cel reglementat prin Legea nr. 63/2012.

În jurisprudența Curții Constituționale, determinarea caracterului „mai favorabil” are în vedere o serie de elemente, cum ar fi: cuantumul sau conținutul pedepselor, condițiile de incriminare, **cauzele care exclud sau înlătură răspunderea**

penală, influența circumstanțelor atenuante sau agravante, normele privitoare la participare, tentativă, recidivă etc. (Decizia Curții Constituționale nr. 1.483 din 8 noiembrie 2011).

Așa fiind, criteriile de determinare a legii penale mai favorabile au în vedere atât condițiile de incriminare și de tragere la răspundere penală, cât și condițiile referitoare la prescrierea răspunderii penale prin împlinirea termenului de prescripție specială.

Sunt numeroase situațiile care impun aplicarea legii penale mai favorabile, dar pentru care nici Codul penal și nici Codul de procedură penală nu cuprind vreo dispoziție tranzitorie. Acest fapt nu este însă de natură a nega existența principiului consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție reflectat în art. 13 din Codul penal.

Prin urmare, dat fiind rangul principiului statuat de art. 15 alin. (2) din Constituție, Avocatul Poporului consideră că prescripția specială prevăzută de art. 124 din Codul penal nu poate fi modificată (dublată) — pentru o perioadă de timp —, neexistând o justificare rațională și rezonabilă.

În conformitate cu art. 13 alin. 1 din Codul penal, în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă, inclusiv legea mai favorabilă în ceea ce privește termenele de prescripție. Unul din criteriile care se are în vedere la stabilirea în concret a legii penale aplicabile în situația succesiunii de legi în timp este acela al termenelor de prescripție a răspunderii penale, caz în care se va aprecia ca fiind mai blândă legea penală care are un termen de prescripție specială mai redus.

Așa fiind, dispoziția legală criticată este constituțională în măsura în care nu se aplică și cauzelor începute sub vechea reglementare, în caz contrar încălcându-se Legea fundamentală.

De altfel, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1.483 din 8 noiembrie 2011, a decis că o dispoziție penală este neconstituțională în măsura în care nu permite aplicarea legii penale mai favorabile tuturor situațiilor juridice născute sub imperiul legii vechi și care continuă să fie judecate sub legea nouă, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Potrivit art. 30 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10, 29 și 32 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 124 din Codul penal, cu denumirea marginală *Prescripția specială*, așa cum a fost modificat prin art. I pct. 3 din Legea nr. 63/2012 pentru modificarea și completarea Codului penal al României și a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 19 aprilie 2012, care au următorul conținut: „*Prescripția înlătură răspunderea penală oricâte întrepreri ar interveni, dacă termenul de prescripție prevăzut la art. 122 este depășit cu încă o dată.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la principiul aplicării legii penale mai favorabile și ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin sesizarea formulată, Avocatul Poporului critică noile prevederi ale art. 124 din Codul penal referitor la prescripția specială, potrivit căruia, oricâte întreruperi ar interveni, dacă termenul de prescripție generală prevăzut la art. 122 din Codul penal este depășit cu încă o dată, atunci este înlăturată răspunderea penală. Spre deosebire de vechea reglementare care institua un termen mai mic, respectiv **depășirea cu încă jumătate** a termenelor din art. 122 din Codul penal, noua normă este mai puțin favorabilă.

Având în vedere noile dispoziții, se arată că acestea afectează prevederile constituționale referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, precum și cele referitoare la principiul aplicării legii penale mai favorabile.

Potrivit art. 61 din Constituție, Parlamentul, în calitate de unică autoritate legiuitoare a țării, adoptă măsurile de politică penală în acord cu atingerea interesului legitim urmărit. Astfel, potrivit art. 10 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală, printre cauzele care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale regăsim intervenția prescripției simple, guvernată de termenele prevăzute la art. 122 din Codul penal, ori speciale, guvernată de art. 124 din Codul penal. Prescripția răspunderii penale, în general, înseamnă stingerea răspunderii penale prin trecerea unui anumit interval de timp prevăzut de lege. Termenul de prescripție începe să curgă de la data săvârșirii infracțiunii și trebuie să curgă neîntrerupt. În ce privește prescripția specială, este de observat că într-o cauză penală pot interveni mai multe întreruperi ale termenului de prescripție, fapt care determină curgerea unui nou termen, tragerea la răspundere penală prelungindu-se mult timp. Dacă anterior noilor prevederi criticate termenul de prescripție specială era compus din termenul general prevăzut la art. 122 din Codul penal plus încă jumătate, în prezent legiuitorul l-a majorat cu încă o dată. Prin urmare, modificarea acestui termen nu este de natură a contraveni în vreun fel dispozițiilor constituționale invocate.

Cu privire la criticile formulate punctual, Curtea constată următoarele:

În acord cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (3), Înalta Curte de Casație și Justiție are competența exclusivă de a se pronunța asupra problemelor ce țin de interpretarea și aplicarea unitară a legii ori de câte ori practica judiciară impune acest lucru. Fără a nega rolul constituțional al instanței supreme, a cărei competență este circumscrisă situațiilor de practică neunitară, Curtea Constituțională reține că, în cazul în care un text legal poate genera interpretări diferite, este obligată să intervină ori de câte ori acele interpretări generează încălcări ale prevederilor fundamentale. Constituția reprezintă cadrul și măsura în care legiuitorul și celelalte autorități pot acționa; astfel și interpretările care se pot aduce normei juridice trebuie să țină cont de această exigență de ordin constituțional cuprinsă chiar în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia în România respectarea Constituției și a supremației sale este obligatorie. Din perspectiva raportării la prevederile Constituției, Curtea Constituțională verifică constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretările ce pot fi generate de acestea. A admite o teză contrară contravine însăși rațiunii existenței Curții Constituționale, care și-ar nega rolul său constituțional acceptând ca un text legal să se aplice în limite ce ar putea intra în coliziune cu Legea fundamentală.

De altfel, prin Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011, Curtea Constituțională a stabilit că, „indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare”. În interpretarea legii, instanțele judecătorești, între care și Înalta Curte de Casație și Justiție, trebuie să respecte cadrul constituțional, iar sancționarea depășirii/încălcării acestuia revine în exclusivitate Curții Constituționale.

Prin urmare, analiza Curții Constituționale va avea ca punct de plecare cele mai sus arătate în privința susținerilor Avocatului Poporului, potrivit cărora, noile prevederi ale art. 124 din Codul penal sunt de imediată aplicare și afectează principiul aplicării legii penale mai favorabile și egalitatea cetățenilor în fața legii prin aceea că retroactivează, fiind aplicabile discriminator faptele săvârșite sub imperiul legii vechi.

Astfel, Curtea constată că prin efectele sale prescripția, așa cum s-a arătat mai sus, înlătură răspunderea penală. Aceasta înseamnă că există o asemenea răspundere, dar care, prin efectul prescripției, este înlăturată. În unele legislații, efectul juridic al prescripției este arătat prin aceea că „înlătură acțiunea penală”. Acest punct de vedere este parțial exact, deoarece **prescripția aparține dreptului penal material, și nu dreptului procesual penal**. Așa fiind, prescripția este o cauză de înlăturare a răspunderii penale. Este adevărat că, înlăturându-se răspunderea penală, se înlătură și acțiunea penală, dar acesta este un efect derivat, de ordin procesual, ce decurge din primul efect, din înlăturarea răspunderii penale, efect de ordin material. Prin urmare, prescripția răspunderii penale apare ca o cauză de înlăturare a răspunderii penale și, pe cale de consecință, ca o cauză de înlăturare sau de neaplicare a pedepsei. Această cauză face să înceteze dreptul de a trage la răspundere penală și a obligației corespunzătoare. Prescripția are așadar caracterul unei renunțări a statului de a mai aplica pedeapsa pentru o faptă săvârșită, cu condiția trecerii unui anumit termen sau interval de timp de la data săvârșirii faptei.

Prin urmare, este de observat că, dat fiind caracterul de normă de drept penal material, nu se impune instituirea unor dispoziții tranzitorii, întrucât, în acord cu art. 15 alin. (2) din Constituție reflectat în art. 13 din Codul penal, legislația prevede soluția de urmat în cazul conflictului de legi.

Astfel, potrivit art. 13 alin. 1 din Codul penal, „*În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea cea mai favorabilă.*”

De asemenea, prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2012, Curtea Constituțională a statuat că „*determinarea caracterului «mai favorabil» are în vedere o serie de elemente, cum ar fi: cuantumul sau conținutul pedepselor, condițiile de incriminare, cauzele care exclud sau înlătură responsabilitatea, influența circumstanțelor atenuante sau agravante, normele privitoare la participare, tentativă, recidivă etc. Așa fiind, criteriile de determinare a legii penale mai favorabile au în vedere atât condițiile de incriminare și de tragere la răspundere penală, cât și condițiile referitoare la pedeapsă. [...] Sunt numeroase situațiile care impun aplicarea legii mai blânde, dar pentru care nici Codul penal și nici Codul de procedură penală nu cuprind vreo dispoziție tranzitorie. Acest fapt nu este însă de natură a nega existența principiului*

consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, reflectat în art. 13 din Codul penal. Prin urmare, dat fiind rangul principiului statuat de art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că acesta are caracter axiomatic și, consacrat ca atare, nu poate fi limitat de îndeplinirea unor condiții procedurale care din motive obiective nu au putut fi cunoscute de destinatarii lor.”

Totodată, potrivit art. 15 alin. (2) din Constituție, „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”. Prin urmare, Legea fundamentală a statuat că, ori de câte ori există norme mai favorabile, acestea vor fi aplicabile fie retroactivând, fie ultraactivând. Împrejurarea că în alte legislații europene este posibilă extinderea termenului de prescripție și aplicarea imediată a noii reglementări izvorăște din îndeplinirea unor condiții cumulative referitoare la caracterul de normă procesual penală a prescripției și la imprescriptibilitatea infracțiunilor de omor, a crimelor de război și a crimelor împotriva umanității. Este adevărat că art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu poate fi interpretat în sensul împiedicării prelungirii duratei termenelor de prescripție a răspunderii penale, sens în care, prin Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 149, Curtea de la Strasburg a statuat că prelungirea termenului de prescripție nu implică o încălcare a drepturilor garantate de art. 7, întrucât această dispoziție nu poate fi interpretată ca interzicând o prelungire a termenelor de prescripție, prin aplicarea imediată a unui drept procedural în cazul în care infracțiunile relevante nu au devenit obiectul unor limitări.

După cum se poate observa, în legislația supusă atenției instanței europene termenul de prescripție are, spre deosebire de legislația română, valențe procedural penale și, prin urmare, era susceptibil de aplicarea imediată a legii noi.

Că așa stau lucrurile o dovedește aceeași jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului — Secția întâi, care, 4 ani mai târziu, și-a nuanțat poziția prin Hotărârea din 10 noiembrie 2004, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragraful 35, statuând că starea de recidivă este o componentă a sancționării penale a unei persoane, astfel încât regulile privind neretroactivitatea legii trebuie să funcționeze și în această materie. Ulterior, la data de 29 martie 2006, Marea Cameră a statuat, în aceeași cauză, că nu a fost afectat art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu există nicio îndoială că la momentul apariției noii legi (respectiv la 1 martie 1994) reclamantul ar fi putut să prevadă că prin comiterea unei infracțiuni înainte de 13 iulie 1996 (data la care noul termen legal de 10 ani ar fi expirat) va putea fi considerat recidivist și i se va putea mări pedeapsa pentru a doua faptă în consecință. El a fost astfel în măsură să prevadă consecințele legale ale acțiunilor sale și să își adapteze conduita în mod corespunzător (paragraful 53).

Prin urmare, este de observat că schimbarea soluției Curții Europene a Drepturilor Omului a avut în vedere o analiză la speță, fapt care este de natură a menține caracterul de norme mai favorabile eventualelor prevederi de drept substanțial (cum ar fi cele din speță referitoare la recidivă). De altfel, chiar în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, după ce Curtea a admis aplicarea imediată a unui drept procedural, chiar dacă a fost mai sever decât legea anterioară, în paragraful 145 a subliniat că principiile enunțate în propria jurisprudență privind aplicarea art. 7 din Convenție reprezintă regula călăuzitoare potrivit căreia legea penală nu trebuie să fie pe larg interpretată în detrimentul unui acuzat, de exemplu, prin analogie. Aceeași soluție izvorăște și din Hotărârea din 25 mai 1993, pronunțată în Cauza

Kokkinakis împotriva Greciei, paragraful 52, și Hotărârea din 27 septembrie 1995, pronunțată în Cauza *G. împotriva Franței*, paragraful 26. În susținerea aceluiași raționament, Curtea Constituțională face trimitere la recenta jurisprudență a Curții Europene, care, prin Hotărârea din 24 ianuarie 2012, pronunțată în Cauza *Mihai Toma împotriva României*, publicată și în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 13 decembrie 2012, a statuat în paragraful 26 că art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cere, în virtutea unor principii bine stabilite, ca legea „să interzică aplicarea retroactivă a legislației penale mai punitive în detrimentul acuzatului și să garanteze aplicarea retroactivă a legislației mai favorabile” [a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2) pct. 93 și 109].

Totodată, este indiscutabil recunoscut în teoria juridică că regula generală de soluționare a conflictelor de legi în timp, în materie penală, impune aplicarea normelor mai puțin severe și că, dincolo de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care din această perspectivă este mai restrictivă, Constituția României dispune în art. 20 alin. (2) că, dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte și legile interne, vor avea prioritate acestea din urmă ori de câte ori conțin dispoziții mai favorabile.

Prin urmare, analizând conținutul art. 124 din Codul penal, Curtea constată că acesta nu dispune nimic cu privire la conflictul de legi în timp. Așa cum s-a arătat mai sus, nici nu era nevoie de o asemenea reglementare, deoarece împlinirea termenului de prescripție specială începe să curgă, indiferent de câte întreruperi ar interveni, **de la data săvârșirii faptei și se împlinește, în acord cu principiul legii penale mai favorabile, la data prevăzută de aceasta.** Prin urmare, câtă vreme prescripția specială este o cauză care înlătură răspunderea penală, este evident că împlinirea sa sub imperiul legii vechi este mai favorabilă decât împlinirea prevăzută de legea nouă, deoarece aceasta din urmă mărește intervalul de timp ce poate genera neaplicarea unei pedepse.

Aceleași valențe le are textul și în ceea ce privește principiul egalității în fața legii a cetățenilor. Astfel, este posibil ca un coautor să fie definitiv judecat sub imperiul legii vechi și, pe cale de consecință, să se dispună încetarea procesului penal deoarece s-a împlinit termenul vechi de prescripție specială. În ce privește pe celălalt coautor, care se află încă în faza procedurilor judiciare, nepronunțându-se o hotărâre definitivă până la apariția legii noi, Curtea constată că, în măsura în care nu ar fi opozabilă legea penală mai favorabilă, acesta ar fi discriminat fără nicio justificare obiectivă și rezonabilă față de primul.

Altfel spus, termenul de prescripție specială prevăzut de legea veche are valențe constituționale în măsura în care ultraactivează aplicându-se faptelor comise sub imperiul său și care, în acord cu principiul securității juridice, nu au fost judecate definitiv până la apariția legii noi.

Totodată, termenul de prescripție specială prevăzut de legea nouă este constituțional în măsura în care se aplică numai faptelor săvârșite sub imperiul noii soluții legislative.

În concluzie, Curtea constată că normele legale criticate sunt constituționale în măsura în care nu împiedică aplicarea legii penale mai favorabile faptelor săvârșite sub imperiul legii vechi.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că prevederile art. 124 din Codul penal, care constituie obiectul excepției de neconstituționalitate formulate direct de Avocatul Poporului, sunt constituționale în măsura în care nu împiedică aplicarea legii penale mai favorabile faptelor săvârșite sub imperiul legii vechi.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 decembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

**ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI
ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ**pentru completarea art. 362 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**

Având în vedere faptul că prin neadoptarea de urgență a măsurilor cuprinse în prezentul act normativ pot fi afectate drepturile fundamentale ale pacienților cu afecțiuni critice, cuprinși în programele naționale de sănătate de oncologie/oncohematologie, TBC, HIV/SIDA și transplant, în ceea ce privește asigurarea accesului la tratament bazat pe dovezi, precum și necesitatea rezolvării oportune a oricăror altor situații de nevoi speciale,

pentru a rezolva situațiile frecvente de discontinuitate în aprovizionarea spitalelor cu medicamentele necesare efectuării tratamentului bazat pe dovezi al acestor pacienți,

având în vedere faptul că neadoptarea acestor măsuri imediate și a reglementărilor de implementare a lor ar genera disfuncționalități majore cu efecte negative asupra stării de sănătate a acestor pacienți,

în considerarea faptului că aceste elemente cu impact major în sănătatea populației vizează interesul general public și constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — La articolul 362 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare,

după litera e) se introduce o nouă literă, litera f), cu următorul cuprins:

„f) majorări de capital social prin aport în numerar, în condițiile legii, la societățile aflate sub autoritatea Ministerului Sănătății la care statul este acționar majoritar.”

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul sănătății,

Gheorghe-Eugen Nicolăescu

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

București, 30 ianuarie 2013.
Nr. 2.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

pentru modificarea art. 11⁵ din Ordonanța Guvernului nr. 83/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru eliberarea și evidența pașapoartelor simple și serviciilor publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor

Având în vedere necesitatea desemnării punctului național de contact în scopul schimbului transfrontalier de informații privind încălcările normelor de circulație care afectează siguranța rutieră, astfel cum acestea sunt prevăzute de Directiva 2011/82/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 de facilitare a schimbului transfrontalier de informații privind încălcările normelor de circulație care afectează siguranța rutieră, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 288 din 5 noiembrie 2011,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. II.1 din Legea nr. 1/2013 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art. I. — Articolul 11⁵ din Ordonanța Guvernului nr. 83/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru eliberarea și evidența pașapoartelor simple și serviciilor publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 1 septembrie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 362/2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11⁵. — (1) Direcția regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor are următoarele atribuții principale:

a) răspunde de punerea în aplicare a reglementărilor legale în domeniul evidenței permiselor de conducere și certificatelor de înmatriculare, precum și al desfășurării examenelor pentru obținerea permiselor de conducere;

b) elaborează normele și metodologiile de lucru utilizate de serviciile publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor;

c) asigură dotarea serviciilor publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor cu tipizate speciale necesare emiterii autorizației de circulație provizorie sau pentru probe a vehiculelor și cu echipamente informatice aferente activității de înmatriculare a vehiculelor, de eliberare a permiselor de conducere și certificatelor de înmatriculare și de examinare în vederea obținerii permisului de conducere;

d) constituie, utilizează și actualizează Registrul național de evidență a permiselor de conducere și a vehiculelor înmatriculate;

e) constituie, gestionează și administrează Sistemul informatic național de evidență a permiselor de conducere și a vehiculelor înmatriculate;

f) furnizează, în condițiile legii, date de identificare a persoanei, solicitate de autorități și instituții publice, operatori economici și de alte persoane juridice pentru derularea unor acțiuni de interes general reglementate prin acte normative;

g) prelucrează date referitoare la persoană, asigură monitorizarea și verificarea modului de respectare a prevederilor legale în domeniul asigurării protecției acestora și răspunde de punerea în aplicare, împreună cu celelalte instituții abilitate, a reglementărilor privind confidențialitatea și protecția acestor date;

h) colaborează cu celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale pentru constituirea unor baze de date, potrivit legii, și cooperează pentru îndeplinirea atribuțiilor sale, în condițiile legislației în vigoare, cu instituțiile statului, cu instituții similare din străinătate și cu alte organisme

internaționale cu competență în domeniu, cu asociațiile și organizațiile neguvernamentale, precum și cu persoanele fizice și juridice;

i) personalizează permisele de conducere și certificatele de înmatriculare, pe care le livrează direct la domiciliile/sediile solicitanților sau la serviciile publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor, și produce plăcile cu numere de înmatriculare, potrivit actelor normative în vigoare;

j) asigură formarea, evaluarea, examinarea, atestarea și controlul examinatorilor care participă la desfășurarea examenelor practice de conducere, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului afacerilor interne;

k) îndeplinește funcția de punct național de contact pentru Tratatul EUCARIS și instrumentele PRÛM — schimbul de date privind vehiculele înmatriculate, calitate în care acordă accesul automat la datele proprii pentru autoritățile competente din statele Uniunii Europene sau membre EUCARIS, în condițiile instrumentelor juridice menționate, precum și accesul autorităților române competente la datele similare ale statelor Uniunii Europene sau membre EUCARIS. Desemnarea autorităților române competente, în funcție de competențele specifice pentru Tratatul EUCARIS și instrumentele PRÛM — schimbul de date privind vehiculele înmatriculate, precum și stabilirea procedurilor și a regulilor de prelucrare a datelor cu respectarea cărora se realizează comunicarea se stabilesc prin hotărâre a Guvernului;

l) îndeplinește funcția de punct național de contact pentru Directiva 2011/82/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 de facilitare a schimbului transfrontalier de informații privind încălcările normelor de circulație care afectează siguranța rutieră, calitate în care acordă, în condițiile legii, accesul automat la datele privind vehiculele, proprietarii sau deținătorii vehiculelor pentru autoritățile competente din statele Uniunii Europene, precum și accesul autorităților române competente la datele similare ale statelor Uniunii Europene. În calitate de punct național de contact pentru Directiva 2011/82/UE, Direcția regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor acordă accesul automat la datele privind vehiculele și la datele privind proprietarii sau deținătorii vehiculelor pentru autoritățile competente dintr-un stat terț, precum și accesul autorităților române competente la datele similare ale statului terț, în condițiile acordului încheiat de statul terț cu Uniunea Europeană. Desemnarea autorităților române competente se stabilește prin hotărâre a Guvernului;

m) administrează componenta națională a platformei informatice EUCARIS.

(2) Direcția regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de lege.

(3) În sensul prezentei ordonanțe, prin *instrumentele PRÛM* se înțelege Decizia 2008/615/JAI a Consiliului din 23 iunie 2008 privind intensificarea cooperării transfrontaliere, în special în domeniul combaterii terorismului și a criminalității transfrontaliere, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 210 din 6 august 2008, și Decizia 2008/616/JAI a Consiliului din 23 iunie 2008 privind punerea în aplicare a Deciziei 2008/615/JAI privind intensificarea cooperării transfrontaliere, în special în domeniul combaterii terorismului și a criminalității transfrontaliere, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 210 din 6 august 2008.

(4) Plata cotizației privind participarea la Tratatul EUCARIS se face în condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului.

(5) Plata cotizației privind utilizarea componentei naționale a platformei informatice EUCARIS se face de către Direcția regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor, din bugetul aprobat Ministerului Afacerilor Interne.”

Art. II. — Ordonanța Guvernului nr. 83/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru eliberarea și evidența pașapoartelor simple și serviciilor publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 1 septembrie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 362/2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările aduse prin prezenta ordonanță, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

*

Prezenta ordonanță transpune art. 4 alin. (3) din Directiva 2011/82/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 de facilitare a schimbului transfrontalier de informații privind încălcările normelor de circulație care afectează siguranța rutieră, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 288 din 5 noiembrie 2011.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Radu Stroe

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Ministrul afacerilor externe,

Titus Corlățean

București, 30 ianuarie 2013.

Nr. 10.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind revocarea și numirea unui membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială

În temeiul prevederilor art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 14 alin. (2) și al art. 15 alin. (2) din Legea nr. 129/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Fondului Român de Dezvoltare Socială, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se revocă din funcția de membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială domnul Ilie Dincă — reprezentant al Agenției Naționale pentru Romi.

Art. 2. — Se numește în funcția de membru în Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială domnul Daniel Vasile — reprezentant al Agenției Naționale pentru Romi.

Art. 3. — Poziția nr. 7 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.356/2009 privind revocarea și numirea unor membri în

Consiliul director al Fondului Român de Dezvoltare Socială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 19 noiembrie 2009, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„7. Daniel Vasile — reprezentant al Agenției Naționale pentru Romi”.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 30 ianuarie 2013.

Nr. 31.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

**pentru modificarea art. 3 din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 4/2013
privind stabilirea procedurii de efectuare a plății sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești
având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului
Ministerului Afacerilor Interne, devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2013**

Având în vedere prevederile art. 55 alin. (2) lit. i) și j1) și art. 57 alin. (2²) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. I. — Articolul 3 din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 4/2013 privind stabilirea procedurii de efectuare a plății sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului Ministerului Afacerilor Interne, devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 25 ianuarie 2013, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Sumele aferente drepturilor de natură salarială, dobânzile, penalitățile sau alte sume acordate în legătură cu acestea, precum și actualizarea lor cu indicele prețurilor de consum, plătite în tranșele prevăzute la art. 2 alin. (1), se supun principiilor de impunere fiscală prevăzute de legislația în vigoare la data efectuării plății.”

Art. II. — Prevederile prezentului ordin intră în vigoare la data de 1 februarie 2013.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Radu Stroe

București, 30 ianuarie 2013.
Nr. 6.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

**privind prospectele de emisiune a certificatelor de trezorerie cu discount și a obligațiunilor de stat
de tip benchmark aferente lunii februarie 2013**

În temeiul:

— art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările ulterioare, al Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului privind operațiunile cu titluri de stat emise în formă dematerializată, aprobat prin Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 2.509/2008, al Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 11/2012 privind piața primară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României și al Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 12/2005 privind piața secundară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României și al Convenției nr. 184.575/13/2005 încheiate între Ministerul Finanțelor Publice și Banca Națională a României,

viceprim-ministrul, ministrul finanțelor publice, emite următorul ordin:

Art. 1. — În vederea finanțării deficitului bugetului de stat și refinanțării datoriei publice în luna februarie 2013 se aprobă prospectele de emisiune a certificatelor de trezorerie cu

discount și a obligațiunilor de stat de tip benchmark, în valoare nominală totală de 3.700 milioane lei, prevăzute în anexele nr. 1 și 2, care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală de trezorerie și datorie publică va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Enache Jiru,
secretar de stat

București, 31 ianuarie 2013.
Nr. 128.

ANEXA Nr. 1

PROSPECT DE EMISIUNE
a certificatelor de trezorerie cu discount lansate în luna februarie 2013

Art. 1. — În vederea finanțării deficitului bugetului de stat și refinanțării datoriei publice în luna februarie 2013, Ministerul Finanțelor Publice anunță lansarea de emisiuni de certificate de trezorerie cu discount, astfel:

Cod ISIN	Data licitației	Data emisiunii	Data scadenței	Nr. de zile	Valoarea emisiunii — lei —
RO1314CTN045	4.02.2013	6.02.2013	5.02.2014	364	500.000.000
RO1314CTN052	18.02.2013	20.02.2013	19.02.2014	364	500.000.000

Art. 2. — Valoarea nominală individuală a unui certificat de trezorerie cu discount este de 10.000 lei.

Art. 3. — Metoda de vânzare este licitația și va avea loc la datele menționate în tabelul de mai sus, iar adjudecarea se va face după metoda cu preț multiplu.

Art. 4. — Certificatele de trezorerie cu discount pot fi cumpărate de către dealerii primari, care vor depune oferte atât în cont propriu, cât și în contul clienților persoane fizice și juridice.

Art. 5. — (1) Ofertele de cumpărare sunt competitive și necompetitive.

(2) În cadrul ofertei de cumpărare competitive se vor indica elementele cuprinse în anexa nr. 5.1 la Normele Băncii Naționale a României nr. 2/2012 în aplicarea Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 11/2012 privind piața primară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României.

(3) Numărul de tranșe valorice, la rate diferite ale randamentului, nu este restricționat.

(4) Ofertele de cumpărare necompetitive pot fi depuse de persoane fizice și juridice, cu excepția instituțiilor de credit, astfel cum sunt acestea definite în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în calitate de clienți ai dealerilor primari.

(5) În cadrul ofertei de cumpărare necompetitive se vor indica elementele cuprinse în anexa nr. 4.1 la Normele Băncii Naționale a României nr. 2/2012. Se admit oferte de cumpărare necompetitive într-o pondere de 25% din totalul valorii aferente fiecărei emisiuni anunțate. Oferta necompetitivă depusă de dealerul primar în contul unui singur client nu va putea depăși valoarea calculată prin aplicarea ponderii anterior menționate. Executarea acestora se va efectua la nivelul mediu ponderat al randamentului la care s-au adjudecat ofertele competitive.

(6) Fiecare tranșă a ofertei de cumpărare competitive sau necompetitive va fi de minimum 10.000 lei.

Art. 6. — Prețul și randamentul se vor determina utilizând următoarele formule:

$$P = 1 - \frac{d \times r}{360}$$

$Y = r/P$,

în care:

P = prețul titlului cu discount, exprimat cu 4 zecimale;

d = numărul de zile până la scadență;

r = rata discountului, exprimată cu două zecimale;

Y = randamentul, exprimat cu două zecimale.

Art. 7. — Ofertele de cumpărare se transmit Băncii Naționale a României, ce acționează în calitate de administrator al pieței primare și secundare a titlurilor de stat și al sistemului de înregistrare/depozitare, în ziua licitației, până la ora 12,00.

Art. 8. — Rezultatul licitației se va stabili în aceeași zi la sediul Băncii Naționale a României de către Comisia de licitație constituită în acest scop și va fi dat publicității.

Art. 9. — Evenimentele de plată aferente certificatelor de trezorerie cu discount se gestionează în conformitate cu Regulile Sistemului de înregistrare și decontare a operațiunilor cu titluri de stat — SaFIR.

Art. 10. — Dacă data la care trebuie efectuată una dintre plățile aferente titlurilor de stat este o zi de sărbătoare sau o zi nelucrătoare, plata se va face în următoarea zi lucrătoare, fără obligarea la dobânzi moratorii. Titlurile de stat care se regăsesc în această situație rămân în proprietatea deținătorului înregistrat și nu pot fi tranzacționate.

Art. 11. — Regimul fiscal al titlurilor de stat prevăzute la art. 1 este reglementat de legislația în vigoare.

ANEXA Nr. 2

PROSPECT DE EMISIUNE
a obligațiunilor de stat de tip benchmark lansate în luna februarie 2013

Art. 1. — În vederea finanțării deficitului bugetului de stat și refinanțării datoriei publice în luna februarie 2013, Ministerul Finanțelor Publice anunță redeschiderea emisiunilor de obligațiuni de stat de tip benchmark cu scadență la 2, 3, 4 și 5 ani.

Cod ISIN*)	Data licitației	Data emisiunii	Data scadenței	Maturitate Nr. de ani	Rata cuponului — % —	Dobânda acumulată — lei/titlu —	Valoarea nominală totală — lei —
RO1215DBN073	4.02.2013	6.02.2013	26.10.2015	3	5,80	163,67	500.000.000
RO1217DBN046	7.02.2013	11.02.2013	26.07.2017	5	5,90	323,29	500.000.000
RO1214DBN068	11.02.2013	13.02.2013	28.07.2014	2	5,85	320,55	600.000.000
RO1216DBN030	14.02.2013	18.02.2013	27.01.2016	4	5,75	34,66	300.000.000
RO1116DBN024	21.02.2013	25.02.2013	30.04.2016	5	6,00	494,79	800.000.000

*) În conformitate cu prevederile Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 2.231/2008 privind titlurile de stat ce urmează a fi tranzacționate și pe piața reglementată administrată de Societatea Comercială „Bursa de Valori București” — S.A., aceste serii se tranzacționează simultan pe piața secundară administrată de Banca Națională a României și pe piața reglementată administrată de Societatea Comercială „Bursa de Valori București” — S.A.

Art. 2. — Valorile nominale totale ale emisiunilor de obligațiuni de stat de tip benchmark pot fi majorate prin redeschiderea ulterioară ale acestora.

Art. 3. — Valoarea nominală individuală a unei obligațiuni de stat de tip benchmark este de 10.000 lei.

Art. 4. — (1) Pentru obligațiunile de stat cu scadență la 2 ani dobânda (cuponul) se plătește la datele specificate în prospectul de emisiune aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 917/2012 privind prospectele de emisiune ale certificatelor de trezorerie cu discount și ale obligațiunilor de stat de tip benchmark aferente lunii iulie 2012, pentru obligațiunile de stat de tip benchmark cu scadență la 3 ani dobânda (cuponul) se plătește la datele specificate în prospectul de emisiune aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 1.272/2012 privind prospectele de emisiune ale certificatelor de trezorerie cu discount și ale obligațiunilor de stat de tip benchmark aferente lunii octombrie 2012, pentru obligațiunile de stat cu scadență la 4 ani și, respectiv, 5 ani (RO1217DBN046) dobânda (cuponul) se plătește la datele specificate în prospectul de emisiune aprobat prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 415/2012 privind prospectele de emisiune ale certificatelor de trezorerie cu discount și ale obligațiunilor de stat de tip benchmark aferente lunii aprilie 2012, iar pentru obligațiunile de stat de tip benchmark cu scadență la 5 ani (RO1116DBN024) dobânda (cuponul) se plătește la datele specificate în prospectul de emisiune aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 1.823/2011 privind prospectele de emisiune ale certificatelor de trezorerie cu discount și ale obligațiunilor de stat de tip benchmark aferente lunii aprilie 2011.

(2) Dobânda se determină conform formulei:

$$D = VN * r / \text{frecvența anuală a cuponului (1)},$$

în care:

D = dobânda (cuponul);

VN = valoarea nominală;

r = rata cuponului.

Art. 5. — Metoda de vânzare este licitația și va avea loc la datele menționate în tabelul de mai sus, iar adjudecarea se va efectua după metoda cu preț multiplu. Cotația de preț va fi exprimată sub formă procentuală, cu 4 zecimale.

Art. 6. — Obligațiunile de stat de tip benchmark pot fi cumpărate de către dealerii primari, care vor depune oferte atât în cont propriu, cât și în contul clienților persoane fizice și juridice.

Art. 7. — (1) Ofertele de cumpărare sunt competitive și necompetitive.

(2) În cadrul ofertei de cumpărare competitive se vor indica elementele cuprinse în anexa nr. 5.3 la Normele Băncii Naționale a României nr. 2/2012 în aplicarea Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 11/2012 privind piața primară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României.

(3) Numărul cotațiilor de preț nu este restricționat.

(4) Ofertele de cumpărare necompetitive pot fi depuse de persoane fizice și juridice, cu excepția instituțiilor de credit, așa cum sunt acestea definite în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în calitate de clienți ai dealerilor primari.

(5) În cadrul ofertei de cumpărare necompetitive se vor indica elementele cuprinse în anexa nr. 4.2 la Normele Băncii Naționale a României nr. 2/2012. Se admit oferte de cumpărare necompetitive într-o pondere de 25% din totalul valorii nominale totale aferente fiecărei emisiuni anunțate. Oferta necompetitivă depusă de dealerul primar în contul unui singur client nu va putea depăși valoarea calculată prin aplicarea ponderii anterior menționate. Executarea acestora se va efectua la nivelul mediu ponderat al prețului la care s-au adjudecat ofertele competitive.

(6) Fiecare tranșă a ofertei de cumpărare competitive sau necompetitive va fi de minimum 10.000 lei.

Art. 8. — Ofertele de cumpărare se transmit la Banca Națională a României, ce acționează în calitate de administrator al pieței primare și secundare a titlurilor de stat și al sistemului de înregistrare/depozitare, în ziua licitației, până la ora 12,00.

Art. 9. — Rezultatul licitației se va stabili în aceeași zi la sediul Băncii Naționale a României de către Comisia de licitație constituită în acest scop și va fi dat publicității.

Art. 10. — Evenimentele de plată aferente obligațiunilor de stat de tip benchmark se gestionează în conformitate cu Regulile Sistemului de înregistrare și decontare a operațiunilor cu titluri de stat — SaFIR.

Art. 11. — Dacă data la care trebuie efectuată una dintre plățile aferente titlurilor de stat este o zi de sărbătoare sau o zi nelucrătoare, plata se va face în următoarea zi lucrătoare, fără obligarea la dobânzi moratorii. Titlurile de stat care se regăsesc în această situație rămân în proprietatea deținătorului înregistrat și nu pot fi tranzacționate.

Art. 12. — Regimul fiscal al titlurilor de stat prevăzute la art. 1 este reglementat de legislația în vigoare.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 603288